

Arrest

nr. 72 355 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 april 2011 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 19 augustus 2010 een visumaanvraag gezinshereniging in, om zijn echtgenote, mevrouw K. K. van Belgische nationaliteit in België te vervoegen. Zij traden op 4 september 2009 in het huwelijk te India. Op 17 januari 2011 werd een beslissing tot uitstel genomen wegens een geopend onderzoek van het Parket naar een eventueel schijnhuwelijk. Na een politieel onderzoek formuleerde de Procureur des Konings op 4 april 2011 een negatief advies met betrekking tot het voormelde huwelijk. Op 6 april 2011 werd vervolgens de visumaanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd, wegens schijnhuwelijk. Verzoeker werd, naar eigen zeggen, diezelfde dag in kennis gesteld van deze beslissing. Dit is de thans bestreden beslissing.

"Op 18/08/2010 werd via de Belgische diplomatieke post in New Dehli een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van (B.S.S.), geboren op 15/10/1983, van Indische nationaliteit, om zijn echtgenote in België, (K.K.), geboren op 22/04/1991, van Belgische nationaliteit, te vervoegen; Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 04/09/2009 in Indië in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag en uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- Er bestaat een leeftijdsverschil van 8 jaar tussen betrokkenen, waarbij de echtgenote jonger is.
- Mevrouw (K.) vroeg op 02/07/2007 gezinshereniging aan bij haar vader, de heer (S.S.). Op 02/09/2009 werd deze aanvraag tot gezinshereniging goedgekeurd na een positieve DNA test.
- Door de diplomatieke post te New Dehli werd een interview afgenomen van de heer (B.).

Hieruit zijn volgende elementen gebleken:

De heer (B.) verklaart dat zijn echtgenote op 22 september 2009 vertrokken is naar haar vader naar aanleiding van een gezinshereniging, samen met haar broers. Mevrouw (K.) kreeg een akkoord tot visum gezinshereniging op 02/09/2009. Op 09/02/2009 werd dit visum aan mevrouw (K.) afgeleverd. Betrokkenen traden op 04/09/2009 in het huwelijk. Mevrouw (K.) heeft echter nooit gemeld verloofd te zijn in haar visumaanvraag.

o Mevrouw (K.) had reeds de visumaanvraag tot gezinshereniging aangevraagd op het ogenblik van het huwelijk tussen betrokkenen.

o De heer (B.) verklaart dat zijn huwelijk met mevrouw (K.) het makkelijker maakt om zijn situatie te regulariseren in België.

o Betrokkenen leerden elkaar kennen in augustus 2009. De ontmoeting vond plaats in het huis van mevrouw (K.), waar betrokkenen elkaar ontmoeten naar aanleiding van het huwelijk.

o Betrokkenen werden aan elkaar voorgesteld door een tante van mevrouw (K.). Deze tante, (M.K.), kent ook de moeder van de heer (B.).

o De verloving tussen betrokkenen vond plaats in augustus 2009. De heer (B.) herinnert zich de exacte datum niet meer.

o Betrokkenen spreken Punjabi met elkaar.

o Op het ogenblik van de ontmoeting tussen betrokkenen, was de heer (B.) werkloos en afhankelijk van zijn vader.

o Mijnheer (B.) kent de naam van de moeder van mevrouw (K.) niet. De heer (B.) verklaart dat zij 5 jaar geleden overleden is. Echter is de moeder van mevrouw (K.), de genaamde (K.G.), overleden op 07/12/2008.

o De heer (B.) verklaart dat zijn echtgenote 3 broers heeft (S.S.), (K.S.) en (G.S.), Mevrouw (K.) heeft echter nog een broer: (S.K.).

o De heer (B.) verklaart in het interview zijn echtgenote 5 tot 6 keer ontmoet te hebben voor het huwelijk. Echter hebben betrokkenen elkaar si echts na de verloving ontmoet, telkens vergezeld door een familielid.

o Het huwelijk tussen betrokkenen werd georganiseerd door de vader van de heer (B.).

o De registratie van het huwelijk tussen betrokkenen vond plaats 15-20 dagen na het huwelijk

o Mevrouw (K.) vertrok op 22/09/2009 naar België en is sindsdien niet meer naar Indië gereisd.

-De diplomatieke post te New Dehli ontving tevens op 16/11/2010 verscheidene e-mails van de heer (B.S.S.) waarbij de heer (B.) aangaf niet gehuwd te zijn en tevens zijn paspoort en documenten terug vroeg. In deze e-mails werd tevens het paspoortnummer en het visanetnummer van de heer (B.) toegevoegd. Naar aanleiding van deze e-mails werd de heer (B.) uitgenodigd op de diplomatieke post op 18/11/2010 ter verklaring van deze e-mails. De heer (B.) gaf toe dat het e-mailadres waarmee de berichten zijn gestuurd zijn persoonlijk adres is. Ter verklaring van deze e-mails gaf de heer (B.) volgende uitleg: mogelijk zijn de gegevens op een computer blijven staan in een cybercafé waar hij zich

regelmatig begeeft om berichten te versturen. Op 06/12/2010 heeft de heer (B.) aan de diplomatieke post een kopie toegestuurd van de klacht die hij heeft neergelegd tegen onbekend en deze onbekenden hebben de identiteit van de heer (B.) overgenomen en op die manier de mails naar de ambassade verstuurd.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 17/01/2011 het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 04/04/2011 formuleert de Procureur des Konings een negatief advies met betrekking tot het afgesloten huwelijk. Uit het onderzoek door de politiediensten, uit de informatie vanwege de Belgische ambassade en uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn volgende elementen naar voor gekomen die wijzen in de richting van een schijnhuwelijk:

- Snel huwelijk, slechts oppervlakkige kennismaking, gearrangeerd door families; Men kan geenszins voorhouden dat dergelijke manier van ontmoeting toelaat iemand te leren kennen zoals hij werkelijk is, Niet weinig blijkt de andere persoon uiteindelijk in werkelijkheid niet te beantwoorden aan de verwachtingen.

- Wanneer partijen ten aanzien van mijn ambt willen aannemelijk maken dat zij oprechte bedoelingen hebben en een duurzame samenleving met elkaar voor ogen hebben bij het afsluiten van hun huwelijk, moet blijken dat zij el kaar voordien op een grondige en oprechte wijze hebben leren kennen en nadien, op grond van een weloverwogen keuze voor een duurzame samenleving met elkaar, hebben beslist om in het huwelijk te treden; De thans voorliggende stukken laten niet toe zulks voldoende vast te stellen. Het Parket verleent op basis van deze elementen een negatief advies met betrekking tot de visumaanvraag.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel de schending aan van artikel 40bis en volgende en artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 146bis Bw., het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en art. 8 EVRM.

"Doordat, verwerende partij op grond van de feiten van het dossier ten onrechte tol de conclusie komt dat het in casu zou gaan om een "snel huwelijk" dat enkel maar door de ouders van verzoeker tot stand zijn gebracht met de bedoeling een schijnhuwelijk te creëren voor hun dochter en schoonzoon; Terwijl, eerste onderdeel, dat artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde persoon; Dat op grond van de Omzendbrief inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk (BS 31/12/1999) slechts een combinatie van o.m. volgende factoren een ernstige aanduiding kunnen vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd: (stuk 2)

1. Partijen verstaan elkaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk;
2. Partijen hebben elkaar vóór de huwelijksluiting nooit eerder ontmoet;
3. Een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders;
4. Partijen kennen eikaars naam of nationaliteit niet;
5. Een van de aanstaande echtgenoten weet niet waar de andere werkt;
6. Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen;
7. Een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk;
8. Het uitoefenen van prostitutie door één van beiden;
9. Het optreden van een tussenpersoon;
10. Een groot leeftijdsverschil.

Dat verder ook de ambtenaar van de burgerlijke stand zich o.m. kan baseren op:

11. Nagetrokken verklaringen van de aanstaande echtgenoten zelf, verwanten of nauw betrokkenen;
12. Bepaalde geschriften
13. Onderzoeken door politiediensten.

Dat dient te worden vastgesteld dat de motivering opgenomen in de bestreden beslissing waarbij wordt besloten tot het bestaan van een schijnhuwelijk op geen enkele wijze voldoet aan door voornoemde

Omzendbrief vooropgestelde criteria; Dat er tenslotte nog dient te worden gewezen op het feit dat het recht op huwelijk wordt gegarandeerd door artikel 12 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, B.S. 19 augustus 1955) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten; Dat dit recht mag niet verbonden worden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen; De principiële huwelijksvrijheid vereist dat men op het vlak van schijnhuwelijken voorzichtigheid aan de dag legt:

Terwijl, tweede onderdeel, dat verwerende partij geen enkele moeite heeft genomen om bij het onderzoeken naar de aanvraag tot gezinshereniging de verwanten van verzoeker, zijn echtgenote of diens ouders in België te ondervragen omtrent de ware intenties van hun dochter en schoonzoon; Dat indien verwerende partij wel was overgegaan tot het uitvoeren van deze onderzoeken, zij meer dan waarschijnlijk tot een andere beslissing had moeten komen; Dat door zo te handelen verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden;

Terwijl, derde onderdeel, dat de discretionaire beslissingsmacht de verwerende partij toelaat om beslissingen te nemen die zij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden; Dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, echter het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; Dat om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is; Dat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat het oordeel van verwerende partij onwettig te verklaren wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een wanverhouding is (RW nr° 9429 van 31 maart 2008); Dat in casu verwerende partij geen steekhoudende uitleg geeft omtrent de motieven die zij in de bestreden beslissing opwerpt, terwijl op grond van de objectieve feiten van de zaak verwerende partij evenzeer had kunnen besluiten de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker in te willigen; Dat door zo te handelen verwerende partij het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden; Terwijl, derde (bedoeld vierde) onderdeel, dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens in de mate dat zij neerkomt om een niet geoorloofde en disproportionele inmenging in het familie- en privéleven van verzoeker en zijn echtgenote; Dat het middel in al zijn onderdelen serieus en gegrond voorkomt; Dat bestreden beslissing een schending van de artikelen en 40 bis e.v., 63 van de Wet van 15 december 2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van artikel 146Ms van het Burgerlijk wetboek, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidbeginsel en artikel 8 van het Europees tot bescherming van de Rechten van de Mens inhoudt;"

2.2. In een eerste onderdeel wijst verzoeker op de omzendbrief inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk. Hij betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing waarbij wordt besloten tot het bestaan van een schijnhuwelijk niet voldoet aan de vooropgestelde criteria van deze omzendbrief. Het recht op huwen zou niet mogen verbonden worden aan de verblijfstoestand van betrokkenen.

Een omzendbrief bezit geen bindende of verordenende kracht. Desgevallend staat het de bevoegde instantie niet in de weg zich te laten leiden door het geheel van (andere) factoren, die los staan van voormelde omzendbrief, om eventueel te besluiten tot de aanwezigheid van een schijnhuwelijk. De motivering van de bestreden beslissing omtrent het schijnhuwelijk werd gebaseerd op een negatief advies van het Parket, dat op zich het gevolg was van een grondig (politieel) onderzoek.

Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 12 EVRM dat het recht op huwen waarborgt. Het volstaat vast te stellen dat verzoeker op 4 september 2009 in het huwelijk is getreden met mevrouw KAUR. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op deze bepaling.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de verwerende partij geen enkele moeite gedaan heeft om zijn verwanten te ondervragen. Het zorgvuldigheidsbeginsel zou op die manier geschonden zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om haar beslissing grondig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (zie RvS nr. 167.411 d.d. 2 februari 2007; RvS nr. 154.954 d.d. 14 februari 2006). In casu heeft verwerende partij zich gesteund op elementen uit het administratief dossier, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en op het negatief advies van de

Procureur des Konings. De verwerende partij kan geen gebrek aan zorgvuldigheid verweten worden. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat een verhoor van zijn aanverwanten een ander licht op de zaak zou hebben geworpen.

In een derde onderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing geen steekhoudende uitleg geeft omtrent de motieven waarop zij is gebaseerd.

De omstandigheden waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, betreffen concrete feiten die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich tot zeer algemene en vage beschouwingen, doch bewijst niet dat zijn huwelijk er kennelijk op gericht is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Verzoeker brengt geen enkel element aan dat kan leiden tot het bewijs dat de bestreden beslissing op verkeerde motieven zou zijn gestoeld.

De beslissing bevat zowel de juridische als feitelijke overwegingen waarop ze gesteund is en het komt niet kennelijk onredelijk voor om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, doch een schijnhuwelijk betreft. In casu werd het advies ingewonnen van het parket van de procureur des Konings dat op basis van de elementen overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek in België besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies bevindt zich in het administratief dossier. Op basis van het geheel van de elementen uit het administratief dossier, alsook het advies van de procureur des Konings, kon de gemachtigde van de staatssecretaris desgevallend op redelijke wijze besluiten dat verzoekers huwelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

In een vierde onderdeel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 EYRM. De bestreden beslissing zou een disproportionele inmenging in het privé- en familieleven van verzoeker betekenen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de

vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat *“de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens in de mate dat zij neerkomt om een niet geoorloofde en disproportionele inmenging in het familie- en privéleven van verzoeker en zijn echtgenote.”*

Eerder werd vastgesteld dat aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het onmogelijk zou zijn voor hem en zijn echtgenote om elders een gezinsleven uit te bouwen. Hij toont niet aan dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC